

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXIII. — Wydana i rozesłana dnia 18. sierpnia 1915.

Treść: *M* (239. i 240.) 239. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące zajęcia ropy (oleju skalnego). — 240. Rozporządzenie dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. sierpnia 1915, dotyczące zajęcia ropy (oleju skalnego).

239.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 10. sierpnia 1915, dotyczące zajęcia ropy (oleju skalnego).

Na zasadzie § 14. państwowej ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Cała po dniu ogłoszenia tego rozporządzenia cesarskiego wydobyta w krajach tutejszych ropa, skoro tylko wydostanie się z otworu wiertniczego na światło dzienne, zostaje zajęta na rzecz państwa.

§ 2.

Zajęcie ropy ma ten skutek, że zajęta ropa nie może być przerobiona, zużyta ani też dobrowolnie lub przymusowo sprzedana lub obciążona zastawem, o ile to nie zostanie w tem rozporządzeniu cesarskiem lub przez osobne rozporządzenia Ministra robót publicznych uznane za dopuszczalne lub o ile nie zostaną przez tego Ministra wydane inne zarządzenia.

§ 3.

Czynności prawne, zawarte wbrew postanowieniom § 2. tego rozporządzenia cesarskiego są nieważne.

To rozporządzenie cesarskie nie narusza umów zawieranych pomiędzy właścicielami gruntów i posiadaczami kopalni (uprawnionymi do wydobywania) o używanie gruntu i ziemi do wydobywania mineralnych żywic ziemnych. Istniejące kontrakty i umowy o dostawę ropy (procenty netto i brutto itp.) nie stoją na przeszkodzie zajęciu.

§ 4.

Pomimo zajęcia mogą posiadacze kopalni (uprawnieni do wydobywania) używać ropy, potrzebnej do ogrzewania przy prowadzeniu ruchu w swej kopalni.

§ 5.

Minister robót publicznych może wezwać każdego właściciela kopalni (uprawnionego do wydobywania) do podjęcia lub dalszego prowadzenia regularnego ruchu swej kopalni oleju skalnego. Gdy nie usłucha on takiego wezwania, wolno Ministrowi robót publicznych zarządzić prowadzenie ruchu na koszt i niebezpieczeństwo opieszalego.

Prócz tego znajdują w tym wypadku zastosowanie przepisy karne § 14.

§ 6.

Posiadacze kopalni (uprawnieni do wydobywania) są obowiązani starać się o przechowanie zajętej ropy podczas trwania zajęcia. Przechowanie następuje na ich koszt i niebezpieczeństwo.

Przechowujący nie może wydać nikomu złożonej u niego na skład, zajętej ropy bez zezwolenia Ministra robót publicznych.

§ 7.

Przedsiębiorstwa tłoczenia (pipelines) i magazynowania ropy są obowiązane objąć stosownie do swych rozporządzalnych środków przedsiębiorstwa tłoczenie (pipen) i magazynowanie ropy ziemnej.

Minister handlu może w porozumieniu z Ministrem robót publicznych wydać w razie potrzeby zarządzenia co do tłoczenia i magazynowania ropy bez względu na inne tego rodzaju zobowiązania. O ile zatwierdzona przez władze taryfa dla tłoczenia (pipen) i magazynowania ropy nie jest ustalona, może Minister handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych ustanowić wynagrodzenie, o ile umowa nie przyjdzie do skutku.

§ 8.

Posiadacze kopalni (uprawnieni do wydobywania) są obowiązani dostarczyć na zlecenie Ministra robót publicznych, wydane w porozumieniu z Ministrem handlu, zajęta ropę ziemną, o ile nie została ona oddana do wolnego użytku (§§ 2. i 4.), za cenę, ustanowioną według § 10., oznaczonym przez Ministra robót publicznych instytucjom.

W miejsce zastrzeżonej w umowach między właścicielami gruntów a posiadaczami kopalni (uprawnionymi do wydobywania) lub w innych umowach dostawy ropy (procentów netto, brutto itp.), ma wstępować, o ile ta ropa nie została oddana do wolnego użytku, odpowiedni udział w dochodzie, uzyskanym za zajęta ropę (§ 10.).

§ 9.

Jeżeli zobowiązany nie zastosuje się do polecenia, wydanego stosownie do § 8., ustęp 1., wówczas przeprowadza dostawę przymusowo według wskazówek Ministra robót publicznych na koszt i niebezpieczeństwo zobowiązanego polityczna władza pierwszej instancji, w której okręgu przeznaczona na dostarczenie ropa, jest zamagazynowana.

Odwołanie przeciw orzeczeniom i zarządzeniom władzy politycznej, wydanym na zasadzie poprzedniego postanowienia, nie jest dopuszczalne. Badanie takich orzeczeń i zarządzeń w drodze urzędowej zastrzega się Ministrowi robót publicznych.

§ 10.

Dostarczanie ropy (§§ 8. i 9.) instytucjom, oznaczonym przez Ministra robót publicznych

w porozumieniu z Ministrem handlu, ma odbywać się, o ile umowa nie dojdzie do skutku, po cenach, ustalonych definitywnie przez tych Ministrów w porozumieniu z Ministrem skarbu stosownie do fachowego wymiaru, za gotówkę.

Minister robót publicznych może w porozumieniu z Ministrami handlu i skarbu ustanowić także maksymalne ceny dla zajętej ropy.

§ 11.

Skuteczność zajęcia kończy się:

1. z dozwoleń wolnego użycia (§ 4.),
2. z uchyleniem zajęcia, zarządzonym przez Ministra robót publicznych (§ 2.),
3. z dostarczeniem dla instytucji, wskazanych przez Ministra robót publicznych (§§ 8. i 9.),
4. z przypadkiem (§ 12.).

§ 12.

Posiadacze kopalni (uprawnieni do wydobywania) są obowiązani udzielać Ministerstwu robót publicznych na jego wezwania zgodnych z prawdą wyjaśnień, potrzebnych do zabezpieczenia wyniku zajęcia, w sposób żądany i w oznaczonym w wezwaniu terminie.

Niezgłoszone zajęte zasoby ropy mogą być przez Ministra robót publicznych uznane za przypadłe na rzecz państwa.

Celem badania zeznań posiadaczy kopalni (uprawnionych do wydobywania) może Ministerstwo robót publicznych wezwać i inne osoby do udzielenia wyjaśnień.

§ 13.

Wszystkie zapasy ropy, znajdujące się w dniu ogłoszenia tego rozporządzenia cesarskiego na galicyjskich terenach ropy, a należą do przedsiębiorstw w państwach nieprzyjacielskich, są bez naruszenia roszczeń takich uprawnionych, którzy nie są poddani państw nieprzyjacielskich, zajęte na rzecz państwa.

Postanowienia § 2. do 12. tego rozporządzenia cesarskiego obowiązują także dla tego zajęcia.

Uzyskane za wykupno kwoty, o ile nie będą za zezwoleniem Ministra robót publicznych użyte na cele przedsiębiorstwa, należy złożyć w Pocztowej kasie oszczędności, Banku austriacko-węgierskim lub innej tutejszokrajowej instytucji kredytowej. Definitywne zarządzenie co do kwot tak umieszczonych nastąpi w drodze rozporządzenia dopiero po ukończeniu wojny.

Za przedsiębiorstwa w państwach nieprzyjacielskich uważa się takie przedsiębiorstwa, czynne na obszarze, na którym niniejsze rozporządzenie cesarskie obowiązuje, lub filie przedsiębiorstw, których kierownictwo lub nadzór prowadzi się z państw nieprzyjacielskich, oraz takie przedsiębiorstwa, których dochody mają w całości lub części odpywać do państw nieprzyjacielskich, lub których kapitał należy w całości lub części do poddanych państw nieprzyjacielskich lub tamtejszych przedsiębiorstw, gdziekolwiek te osoby względnie przedsiębiorstwa mają swe miejsce zamieszkania (siedzibę).

Zastosowania tego rozporządzenia cesarskiego nie wyklucza okoliczność, że dla ukrycia udziału poddanych państw nieprzyjacielskich podsuwa się poddanych innych państw, lub że po rozpoczęciu się stanu wojennego z odnośnem nieprzyjacielskiem państwem podjęto zmiany w udziale kapitałowym przedsiębiorstwa, lub że przedsiębiorstwo lub sprawowanie interesów przeszło po ogłoszeniu tego rozporządzenia cesarskiego na inne osoby.

Minister robót publicznych rozstrzyga według swobodnego uznania, czy to rozporządzenie ma być stosownie do poprzednich ustępów zastosowane do danego przedsiębiorstwa.

§ 14.

Kto przekracza przepisy tego rozporządzenia cesarskiego, lub nie zważa na wydane na jego podstawie zarządzenia, kto w ciągu postawionego terminu nie udziela żadanego wyjaśnienia lub udziela je niezgodnie z prawdą, będzie karany aresztem do trzech miesięcy, zaś przy okolicznościach obciążających aresztem do sześciu miesięcy, o ile działanie lub zaniedbanie nie podlega w myśl istniejących przepisów prawnych surowszej karze. Obok kary na wolności można nakładać grzywny do 50.000 K na rzecz państwa.

Za grzywny, nałożone na wspólników, zastępców lub funkcjonariuszy przedsiębiorstwa odpowiada to ostatnie wraz z zasądzonym do niepodzielnej ręki.

Dochodzenie co do przekroczeń, oznaczonych w tym paragrafie, należy w pierwszej instancji do starostwa górniczego, a w drugiej instancji do Ministerstwa robót publicznych.

Do dochodzenia karnego mają analogiczne zastosowanie zasady postępowania wobec władz górniczych, ustanowione w §§ 226. do 234. powszechnej ustawy górniczej, ze zmianami, zaprowadzonymi przez ustawę z dnia 21. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 77.

Wykonanie orzeczeń karnych władz górniczych należy skutecznie w drodze władzy politycznej, a w razie potrzeby w drodze sądowej.

§ 15.

Upoważnia się Rząd do zmiany, uzupełnienia lub uchylecia w całości lub części postanowień tego rozporządzenia cesarskiego w drodze rozporządzeń.

§ 16.

To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Wykonanie jego poruczan Memu Ministrowi robót publicznych, w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 10. sierpnia 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

240.

Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych w porozumieniu z Ministerstwem handlu i sprawiedliwości z dnia 16. sierpnia 1915

dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 239, dotyczącego zajęcia ropy (oleju skalnego).

Celem wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 239, dotyczącego zajęcia ropy (oleju skalnego) i na zasadzie § 15. tego rozporządzenia cesarskiego wydaje się następujące przepisy:

Artykuł I.

Zarządzone w § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 239. zajęcie ropy rozciąga się nie tylko na ropę, należącą do posiadacza kopalni (uprawnionego

do wydobywania), lecz także na ropę, która ma być na podstawie istniejących umów odstąpiona przez uprawnionego do wydobywania osobie trzeciej jako procenty netto, brutto itd.

Artykuł II.

Do § 2. Posiadacze kopalni (uprawnieni do wydobywania) są uprawnieni do odstąpienia przedsiębiorstwom tłoczenia (pipelines) i magazynowania ropy, która ma być według umowy dostarczona celem pokrycia straty, połączonej z tłoczeniem i magazynowaniem (manko, kalo). O ile ta ropa nie została użyta do pokrycia straty, powstałej przy tłoczeniu i magazynowaniu, pozostaje ona zajęta przy tych przedsiębiorstwach. Przedsiębiorstwa są co do tej ropy postawione na równi z posiadaczami kopalni (uprawnionymi do wydobywania) i mają być do nich zastosowane analogicznie odnośne postanowienia rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 239.

Do wypośrodkowania tych ilości ropy, które pozostają po pokryciu straty, powstałej przy tłoczeniu i magazynowaniu ropy, winny przedsiębiorstwa magazynowania ropy obliczyć z końcem każdego roku obrotowego ilość ropy, znajdującej się w ich składach (magazynach) i wynik tego obliczenia podać za każdym razem pisemnie oddziałowi dla ropy przy Ministerstwie robót publicznych w ciągu czterech tygodni po upływie roku obrotowego. O tem obliczeniu należy wspomniiany oddział zawiadomić najmniej 14. dni przedtem; pozostawione mu jest dowolnie wysłać do dochodzeń pełnomocnika.

Oddanie ropy do wolnego rozporządzenia następuje z reguły na prośbę posiadacza kopalni (uprawnionego do wydobywania). Do udziału w pozostawionej do wolnego użytku ropie mają prawo osoby, uprawnione do pobierania ropy na podstawie umów między właścicielami gruntów a posiadaczami kopalni (uprawnionymi do wydobywania) lub na podstawie innych umów, stosownie do przysługujących im udziałów.

Prośby o pozostawienie ropy do wolnego użytku należy wnosić do oddziału dla ropy przy Ministerstwie robót publicznych.

Prośba może opiewać albo na pozostawienie do wolnego użytku pewnej, oznaczonej ilości ropy lub ropy, która ma być wydobyta w ciągu pewnego, oznaczonego terminu. W tym ostatnim wypadku należy podać największą ilość ropy, jaka ma być pozostawiona do wolnego użytku.

Artykuł III.

Do § 7. Przedsiębiorstwa tłoczenia (pipelines) i magazynowania ropy są obowiązane podać oddziałowi

dla ropy w Ministerstwie robót publicznych w drodze rewirowego urzędu górniczego, w którego okręgu znajdują się magazyny, w ciągu dni ośmiu po upływie każdego roku kalendarzowego, poraz pierwszy do dnia 8. września 1915, wolną i zajęą objętość swych magazynów.

Artykuł IV.

Przydzielanie ropy oznaczonym instytucjom następuje z reguły na prośbę strony. Prośby należy wnosić do oddziału dla ropy w Ministerstwie robót publicznych wraz z obszernym przedstawieniem i udowodnieniem powodów. Przymusowe przeprowadzenie dostarczenia ropy stosownie do § 9., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 239, musi poprzedzać ustanowienie ceny, jaka ma być zapłacona za przeznaczoną do dostarczenia ropę. Do §§ 8, 9, i 10.

Gdy co do ceny za ropę, która ma być dostarczona, przyjdzie pomiędzy obydwoma stronami do porozumienia, należy donieść o tem oddziałowi dla ropy w Ministerstwie robót publicznych w podaniu, podpisanem przez obydwie strony, zawierającym istotne postanowienia co do ceny.

Jeśli umowa zostanie odrzucona, wolno każdej stronie postawić w wymienionym oddziale wnioski na ustanowienie ceny z urzędu. Gdy w ciągu trzech tygodni po udzieleniu polecenia na dostarczenie ropy nie zostanie uskutecznione doniesienie do oddziału dla ropy o umowie co do ceny i nie zostanie postawiony w tym oddziale wnioski na ustanowienie ceny z urzędu, wówczas polecenie na dostarczenie ropy traci moc obowiązującą.

Gdy strona prosiła o przydzielenie ropy, jest ona obowiązana objąć ją po cenie, ustanowionej z urzędu.

Udział z kwot pochodzących ze sprzedaży ropy, przypadający właścicielom udziałów procentowych netto i brutto i innym uprawnionym na zasadzie umów co do użytkowania gruntu i ziemi do wydobywania mineralnych żywic ziemnych, winien być wypłacony tym uprawnionym przez posiadacza kopalni (uprawnionego do wydobywania) natychmiast po uskutecznionej wypłacie gotówką.

Artykuł V.

I. Posiadacze kopalni (uprawnieni do wydobywania) są obowiązani podać do wiadomości oddziału dla ropy w Ministerstwie robót publicznych i właściwego rewirowego urzędu górniczego w ciągu 14. dni po ogłoszeniu tego rozporządzenia: Do § 12.

1. stosunki własności co do prawa wydobywania i uprawnionych do pobierania ropy (udziałów procentowych brutto i netto itp.) podając ich udziały w produkcji,

2. ich oraz przez nich dla trzecich osób zastrzeżone lub zarządzane zapasy ropy według stanu od dnia ogłoszenia tego rozporządzenia w kilogramach, osobno według miejsc ich przechowania, z podaniem udziałów, przypadających z tych zapasów na poszczególnych uprawnionych do pobierania.

II. Posiadacze kopalni (uprawnieni do wydobywania) są nadto obowiązani prowadzić należycie zapiski co do wydobytej ropy i jej przechowania jakoteż co do jej dostarczania, zamykać te zapiski z końcem każdego miesiąca kalendarzowego i w ciągu ośmiu dni po upływie miesiąca kalendarzowego, poraz pierwszy do dnia 8. września 1915, przedkładać po jednej odbitce (kopii) tych zapisków wraz z zamknięciem oddziałowi dla ropy w Ministerstwie robót publicznych oraz właściwemu rewirowemu urzędowi górniczemu. Do zapisków należy używać wyłącznie formularzy, wyłożonych w rewirowych urzędach górniczych.

Zapiski winny być należycie opracowane w formie książki, paginowane i pisane czysto i czytelnie atramentem. Wymazywać w tych zapiskach czynić nie wolno, a poprawki tylko w ten sposób, by pierwotne brzmienie pozostało czytelne. Zapiski należy tak długo przechowywać w kopalni, aż posiadacze kopalni (uprawnieni do wydobywania) nie zostaną od tego obowiązku zwolnieni przez Ministerstwo robót publicznych. Zapiski muszą być na żądanie wydane władzy górniczej. Władza górnicza lub jej wylegitymowani pełnomocnicy są uprawnieni każdego czasu do wglądu w zapiski i czynienia z nich odpisów.

III. Przedsiębiorstwa tłoczenia (pipelines) i magazynowania ropy są obowiązane w ciągu 14 dni po ogłoszeniu tego rozporządzenia podać oddziałowi dla ropy w Ministerstwie robót publicznych i rewirowemu urzędowi górniczemu, w którego okręgu znajdują się magazyny, zapasy ropy, zamagazynowane w ich zakładach w dniu ogłoszenia tego rozporządzenia, w kilogramach, z wymienieniem posiadacza.

IV. Wymienione w poprzednim ustępie przedsiębiorstwa są nadto obowiązane, po upływie każdego miesiąca kalendarzowego, poraz pierwszy do dnia 8. września 1915, podać oddziałowi dla ropy w Ministerstwie robót publicznych i rewirowemu urzędowi górniczemu, w którego okręgu znajdują się magazyny, wszystkie objęte do przechowania przez posiadaczy kopalni (uprawnionych do wydobywania) zapasy ropy, jak również wszystkie zarządzenia, co do tych zapasów wydane.

Dla tych doniesień należy używać wyłącznie formularzy, wyłożonych w oddziale dla ropy

w Ministerstwie robót publicznych i w rewirowych urzędach górniczych.

Artykuł VI.

Przedsiębiorstwa w państwach nieprzyjacielskich i wszyscy, którzy posiadają lub rozporządzają ropą na rachunek tych przedsiębiorstw, są obowiązane podać oddziałowi dla ropy w Ministerstwie robót publicznych w ciągu ośmiu dni po ogłoszeniu tego rozporządzenia znajdujące się w ich posiadaniu, zajęte stosownie do § 13. rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 239, zapasy ropy w kilogramach, wymieniając przechowywanego i miejsce przechowania. Do § 13.

Przez zajęcie nie narusza się stosownie do § 13., ustęp 1., powyższego rozporządzenia cesarskiego rzeczowych praw takich uprawnionych, którzy nie są poddanymi państw nieprzyjacielskich. Natomiast stosownie do § 3., ustęp 2., tego rozporządzenia cesarskiego nie stoją na przeszkodzie zajęciu istniejące kontrakty oraz umowy o odstąpienie ropy (udziały procentowe brutto, netto itp.).

Artykuł VII

Jeżeli jest kilka współuczestników wspólnej kopalni ropy (prawa wydobywania) są oni, o ile ich zastępstwo nie jest prawnie uregulowane, obowiązani ustanowić zapomocą notaryalnie lub sądowo legalizowanego dokumentu pełnomocnika, mieszkającego w krajach tutejszych, któremu przysługuje prawo zastępowania uczestników zarówno przed władzami, jak także przed osobami trzecimi we wszystkich czynnościach i sprawach, wynikających zastosowania rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 239, łącznie z zaspawami, do których w myśl § 1008 p. ks. u. c. wymagane jest osobne, na rodzaj sprawy opiewające pełnomocnictwo i przyjmować wszystkie doreczenia dla uczestników.

Poprzednie postanowienia mają podobne zastosowanie, gdy prawo wydobywania przysługuje posiadaczowi kopalni (uprawnionemu do wydobywania), mieszkającemu za granicą.

Pełnomocnika należy zgłosić do właściwego rewirowego urzędu górniczego w ciągu czterech tygodni po ogłoszeniu tego rozporządzenia, przedkładając dokument pełnomocnictwa w oryginale lub w legalizowanym notaryalnie lub sądownie odpisie, w przeciwnym razie rewirowy urząd górniczy ma prawo aż do podania takiego pełnomocnika ustanowić na niebezpieczeństwo i koszta

uprawnionego do wydobywania zastępcę, uprawnionego do powyższych czynności, spraw i doręczeń. wpisanie w rachunek na rzecz przedsiębiorstw, które te kwity składowe wystawiły.

Artykuł VIII.

Zakazuje się przedsiębiorstwom tłoczenia (pipelines) i magazynowania ropy wystawiania kwitów składowych na zamagazynowaną ropę. Wystawione już kwity składowe nie mogą być dalej puszczane w obrót i należy je zamienić na

Artykuł IX.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Hochenburger wlr. **Trnka wlr.**
Schuster wlr.